

Arrest

nr. 95 876 van 25 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Abqol, in het district Pul-i-Khumri (in de provincie Baghlan), waar u bent geboren en waar u tot uw vertrek heeft verbleven. U bent Moghol van origine. U bent gehuwd en heeft vier zonen die zich nog steeds in Afghanistan bevinden. Korte tijd voor uw vertrek uit Afghanistan werd u aangesproken door Adam Jan. Hij bleek bij de taliban te zijn en hij wilde dat u hem zou helpen. U ging niet akkoord met zijn verzoek en begon met hem te discussiëren. Uiteindelijk ontaarde de discussie in een gevecht. Niet lang hierna kwam Adam Jan om, toen de Amerikanen zijn huis bombardeerden. Omwille van de eerdere ruzie tussen u en Adam Jan, werd u van verraad beschuldigd. U kreeg een dreigbrief van de taliban waarin werd gesteld dat de taliban zich op u zou wreken omdat u Adam Jan bij de Amerikanen zou hebben aangegeven. Op aanraden van uw moeder heeft u besloten te vluchten. Er werd immers gevreesd voor uw veiligheid. Eind 2011 heeft u Afghanistan verlaten. Op 10 mei 2012 bent u in België aangekomen. De volgende

dag heeft u een asielaanvraag ingediend. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U stelde de taliban te vrezen, omwille van problemen met Adam Jan, iemand van de taliban uit een naburig dorp. Uiterst vage verklaringen ondermijnen evenwel de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. In de eerste plaats wijkt de wijze waarop u door het taliban-lid Adam Jan werd gevraagd om de taliban bij te staan sterk af van de gangbare manier van rekruteren door de taliban. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt namelijk dat rekrutering meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's, wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Dat u plots aangesproken werd door een onbekende talib uit een verder afgelegen dorp waar u verder niets over weet is dan ook weinig overtuigend (CGVS, p.2, 4, 9, 11). U kon immers geen toelichting geven over Adam Jan. U raakte niet verder dan de blote bewering dat hij een talib was (CGVS, p. 4). Op de vraag naar meer uitleg over zijn activiteiten, bleef u een antwoord schuldig en stelde u enkel niet te weten waar hij mee bezig is. Uw verschoningsgrond dat zijn gebied te ver afgelegen is, is onafdoende. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u wat meer uitleg kan geven over de persoon die aan de basis van uw problemen ligt. Daarenboven zou zijn dorp zich niet zover van uw dorp bevinden, met name op een half uurtje stappen (CGVS, p. 4). U had er voorts geen idee van of Adam Jan zelf al dan niet heeft deelgenomen aan gevechten of ooit een gevechtstraining volgde (CGVS, p. 10 en 11). U beweerde vervolgens niet op de hoogte te zijn van zijn contacten met de taliban (CGVS, p. 5. Er kan evenwel worden verwacht dat u toch meer informatie kan geven over de persoon die u vreest en aan de basis van uw vlucht zou liggen. U verklaart dat, als men met iemand ruzie heeft, men zich niet over die persoon gaat bevragen omdat de mensen er toch niet zullen over vertellen (CGVS, p5). Het hoeft geen betoog dat dit wel een zeer eigenaardige redenering is, in tegendeel zou men eerder verwachten dat men zich wél gaat informeren over die persoon. Het lijkt toch niet meer dan normaal dat men zich vergewist over wie zijn vijand feitelijk is om de ernst van de dreiging in te kunnen schatten alvorens de drastische stap te zetten om zijn geboorteland te verlaten. Het feit dat u geen moeite gedaan heeft om meer te weten te komen over Adam Jan brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang. Verder had u er evenmin een idee van of uw vader ooit door de taliban werd benaderd (CGVS, p. 3, 10 en 12), noch bleek u mensen te kennen die net als u door Adam Jan werden aangesproken om de taliban te vervoegen (CGVS, p. 11 en 12). Dat u niet geprobeerd heeft om deze zaken te weten te komen is allerm minst overtuigend. Ten tweede is het evenzeer opmerkelijk dat u zich niet eens herinnert in welke maand het incident, dat de directe aanleiding vormde tot uw vertrek uit Afghanistan, plaatsvond (CGVS, p.5). U kunt enkel zeggen dat het bombardement waarbij Adam Jan omkwam tien dagen na het einde van de ramadan plaatsvond. Nochtans zou men toch verwachten dat u, zoniet de juiste datum, dan wel minstens de maand, van zulk een spraakmakende gebeurtenis met een drastische impact op uw leven zou herinneren. Dat u dit niet meer weet, of niet opzocht, ondermijnt de ernst van uw asielaanvraag. Ten slotte vertoont de door u geschilderde gang van zaken een gebrek aan plausibiliteit. U verklaart immers dat de taliban u ervan verdenken Adam Jan verraden te hebben aan de autoriteiten met als gevolg dat het huis waarin Adam Jan zich bevond gebombardeerd werd met de dood van Adam Jan en een paar andere taliban als resultaat. Dat de taliban hierop reageren door u een brief te sturen waarin u van dat verraad beschuldigd wordt en waarin u tevens gevraagd wordt hen te vervoegen is gezien de context zo weinig overtuigend dat er geen geloof kan aan gehecht worden (CGVS, p.5). Men zou immers eerder verwachten dat de taliban in plaats van u gewoonweg een brief te sturen tot onmiddellijke actie zouden overgaan en u direct zouden vatten om u te bestraffen. Ze wisten u immers wonen. Dat ze u in de door u geschilderde gang van zaken ruimschoots de tijd gaven om te ontkomen is onwaarschijnlijk. De

geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt bijgevolg in ernstige mate aangetast. In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. In casu dient te worden opgemerkt dat u weinig aannemelijk heeft gemaakt werkelijk tot aan uw vertrek in Baghlan te hebben verbleven. Uw kennis over deze regio bleek doorheen het gehoor op het Commissariaat-generaal immers zeer beperkt. U kon weliswaar enige namen van dorpen en districten geven, maar uit uw verklaringen bleek evenwel dat uw kennis over diverse andere aspecten uiterst oppervlakkig en summier is (zie ook informatie in het administratief dossier). Uw kennis over lokale prominenten bleef uiterst oppervlakkig. U noemde enkele gekende personen, zoals de gouverneur van Baghlan en de districtsgouverneur, maar toen u werd geconfronteerd met de naam van enkele andere prominente krijgsheren, zoals commandant Bibi Aysha, of Imama-e Sabz en gekende talibancommandanten zoals Mullah Rohullah en Mullah Mir Mohammed bleek u deze in het geheel niet te kennen (CGVS, p. 15). Ook bleek u, alhoewel u zelf voornamelijk een religieuze opleiding zou hebben gekregen van uw vader, geen enkele invloedrijke geestelijke (mullah) uit Baghlan te kennen (CGVS, p. 16). Het feit dat u in staat bleek om namen te noemen van mensen die officiële functies bekleden binnen de overheid, zoals de gouverneur, het districtshoofd, enkele burgemeesters, maar andere mensen die ook belangrijke rollen spelen en het leven in Baghlan bepalen niet bleek te kennen, roept verwondering op. Dat u wel enige beperkte toelichting geeft bij enkele vragen over Baghlan wijst er mogelijks op dat u nog familie in deze regio heeft of deze kennis op een andere wijze heeft vergaard. Dat u effectief in Baghlan woonde in de laatste jaren tot voor uw vertrek uit Afghanistan dient evenwel ten zeerste te worden betwijfeld. Wat er ook van zij, het CGVS oordeelt dat u de onveilige situatie in het district Pul-i-Khumri in de provincie Baghlan kunt vermijden door u te vestigen in Kaboel. Uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent, en u naast uw moedertaal, het Mogholi, dat sterk op Dari lijkt, vloeiend en probleemloos Pashtou spreekt (CGVS, p. 9). Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw familie financieel gezien niet onbemiddeld is. U kon fondsen verwerven van uw schoonvader en zelf beschikte u over grondeigendommen, bovendien hoefde u in Afghanistan niet zelf eens te werken terwijl u gehuwd bent en vader van 4 zonen en men toch zou verwachten dat u zelf ook iets zou moeten doen om de kost te verdienen (CGVS, p.7, p.9). Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalst indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kaboel. In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCT in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratieve dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" d.d. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald berrbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de

internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Hij stelt dat het zeer zeker mogelijk is dat talibanleden individuen rekruteren. Hij stelt dat hij wel degelijk heeft rondgevraagd wie Adam Jan was maar niemand bleek hem echt goed te kennen. Hij stelt dat hij aan de tolk heeft aangegeven dat hij zich de datum van het incident niet meer in detail kon herinneren en dat de tolk nadien niet meer verder naar de maand heeft gevraagd. Hij stelt dat de taliban eerst hebben getracht om hem te vinden en te bestraffen maar dat ze hem niet hebben gevonden en hem daarom hebben aangeschreven. Hij stelt dat hij nooit veel buiten zijn dorp is geweest en dat zelfs de ouderen, de informatie die de commissaris-generaal aan hem vroeg niet zouden kunnen geven. Tot slot stelt hij dat naar Kaboel verhuizen voor hem geen oplossing zou zijn omdat de taliban hem overal zullen vinden.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker beweert dat de taliban hem ervan verdenken Adam Jan aan de autoriteiten te hebben verraden, waarna het huis waarin Adam Jan zich bevond werd gebombardeerd en Adam Jan en een paar andere taliban omkwamen. Verzoeker beweert dat de taliban hem hierop een brief hebben gestuurd waarin ze hem van dat verraad beschuldigden en waarin ze hem vroegen om hen te vervoegen (gehoorverslag, 5). Dit is echter volledig ongeloofwaardig. Men zou immers eerder verwachten dat de taliban meteen tot actie zouden overgaan en hem zouden proberen te vatten en te bestraffen. Ze wisten verzoeker immers wonen. Het is dan ook niet aannemelijk dat de taliban hem eerst een dreigbrief stuurden en hem zo ruimschoots de tijd gaven om te ontkomen. Het is bovendien ook niet aannemelijk dat ze hem in die brief vragen om zich bij hen aan te sluiten. Verzoeker werd er immers van verdacht de dood van een aantal talibanleden te hebben veroorzaakt. Deze vaststelling ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de taliban eerst hebben getracht om hem te vinden en te bestraffen maar dat ze hem niet hebben gevonden en hem daarom hebben aangeschreven. De Raad stelt vast dat verzoeker dit niet eerder heeft verklaard. Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker immers dat hij na de dood van Adam Jan een brief van de taliban heeft gekregen en dat hij daarna is weggevlucht (gehoorverslag, 5). Hij vermeldt niet dat de taliban hem eerst hebben proberen te vinden. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift ook niet aan hoe hij weet dat de taliban hem eerst hebben gezocht maar hem niet konden vinden en hem dan maar een brief hebben gestuurd. Overigens kan men zich ook de vraag stellen waarom de taliban hem niet konden vinden, aangezien verzoeker maar na de ontvangst van de brief is weggevlucht. Bovendien is het hoe dan ook ongeloofwaardig dat de taliban hem een brief zouden sturen met de vraag dat verzoeker zich bij hen zou aansluiten.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar Afghanistan kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Nog volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

De Raad stelt vast dat er voor verzoeker een binnenlands beschermingsalternatief bestaat in de stad Kaboel.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat burgers in de stad Kaboel op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit het Cedoca-rapport van 17 augustus 2010, dat op 24 augustus 2011 werd aangepast, blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. In de stad Kaboel bestaat het geweld volgens het Cedoca-rapport vooral uit zelfmoordaanslagen en bembommen. Door de grote internationale aanwezigheid en het politieke belang van de hoofdstad proberen antiregeringselementen spectaculaire aanvallen uit te voeren tegen highprofiledoelwitten zoals ambassades en overheidsgebouwen. Strategische wegen en drukke invalswegen vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles. Uit het Cedoca-rapport blijkt dus dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet in zijn verzoekschrift. Er is dus geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kaboel een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER